

Imre Flóra

Trisztán dala

ifjú voltam erényes merev hittel teli
ki nem egyeztem volna semmi erkölcsi rúttal
eszmények ültek bennem azokat védeni
karom vállam az izmok ezt tudtam ezt tanultam

koranyári napkelte a fény voltál nekem
a szemedben a mennyek kékjei világlottak
életre melengetted jégdarabos szívem
reménytelen magányom páncélját leoldottad

az izmok megfeszültek combom vállam karom
lángot vetett a testem sötét aszkéta arcom
gyöngéddé derítette az édes irgalom
végül semmit se bánok egyedül itt a parton

tudom hiába várlak gránit az ég felettem
a vérem elszivárog meghalunk mind a ketten

69

A test feltámadása

nem vágyom rá hogy újra fiatal légy
ezüst hajad kopaszodó fejed
nekem ragyog emberformájúan szép
izmaidon a lány kötőszövet

a mellkasod dombjai közt az arcom
puhának érzi őszes szőrzeted
szíved szapora dobogását hallom
közös ritmusunk gyöngéden vezet

nem megdicsőült testek tiszta fénye
csak te meg én ez az intimitás
esendő tagjaink gyönyörúségre
lobbannak olykor belső utazás

s kettőnkben együtt hullámszik a tenger
a szemed ég a szád bíbor leander

Kovács Kristóf

Adásszünet

Egy másik, távoli városból ugyanazt
a tévéműsort nézed, mint én.
Percenként közvetited, hogy épp mit látok.
Úgy tűnik, lassan ez lesz az egyetlen, ami tényleg
közös bennünk. Elhiszed, hogy ki vagyok szolgáltatva,
és hogy múlhat rajtad bármi is. De azóta túl sok minden
változott ahhoz, hogy az összes sorozatrészletben
ugyanúgy felismerj. Ilyen késő őszen már
a kertünk sem jelentene semmit,
rég elhordtuk a diófa alól az árnyékokat.
Ma meg már csak a plakátokról tudom, hogy milyen új
dolgok lehetnének köztünk. Az adásszünetben majd nem
gondolok a görcsbe rándult gyomorra, vagy a telefonod
rezgéseire, csendes kis halál magamban.
A legőszintébb jelenet mégis csak az, mikor a fürdőszoba
tükreiben, összetett arccal bámuljuk a szemeinket. A sajátunkét.
Nem egymásét. Összeillünk. Össze. Kérdezed. Ha mondom.
A szív tüdőnyire dagad, kalapál. Szédülök.
A tv hirtelen hangosodni kezd, ez már nem az,
amit látni szeretnénk. Ijedten halkítom le a reklámokat.
Mert olyankor nem tudom, mit csinálsz.

70

Már nem

Két váll, az, hogy egymáshoz közel,
még korántsem valami.
Rossz irányra szállni, eltévedni
szándékosan, még nem jelent semmit.
Nézel rám. Tovább tépem
a bőrt a körmöm mellett,
ha már semmi más nem tud fájni.
Így persze könnyű, háttal egymásnak,
két idegen közt a legnehezebb egy jól
ismert szó, egy végletekig figurázott mozdulat.
Most, hogy már nem kellek,
most vannak a legjobb kifogásaim.

Így már persze könnyű, üres tehervonat az emlékezés.
Már nem érdekes, hogy egymáshoz távol.
Jobban akartam, hogy lekésd azt a buszt,
bíztam egy nagyváros súlyában. Persze nem.
Eleinte megmutattam az irányokat, ha kell,
mindent megtalálj, nehogy magadra maradj.
Azt hiszem, most mégis én takarom el az összes kiutat,
zajt csapok, port kavarok.
Ne találj ki belőlem.

Nyerges Gábor Ádám

Mi lett volna

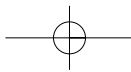
Ketten, kabátban.
Ez még télen játszódik.
S bár egyik se lát

rá okot, mindig
minden lehet ijesztő.
De most még éppen

egyikük sem fél
...túlzottan. Félelmük kis
helyen is elfér.

Bátrak is. Szépek,
s öregebbek maguknál,
mint egy fényképen.

Mi lett volna, ha –
két megmenekült ember,
az pont egy család.

Búzás Huba

Fele se tréfa

egy ideig e kórteremben is nyomott volt
 a hangulat, de aztán jött a bomba hír:
 becsukták ápolónkat – kvaccs! kiájult...
 röhögve rezgünk sürgőnyoszlopok
 didergő drótjain – zimankó –
 habár, hát sikerült, alig
 vigasz a gyógyulásom,

minap még én voltam Rothschild, a balga báró,
 de mára már csak pucolt nyúl vagyok,
 az óberhéken tejbetök,
 a bombaszakértőnk pedig
 – a szomszéd priccs lakója –

csahintva szűköli: Rothschild, ha futni lát,
 próbáljon ám velem, barátom,
 ej, lépést tartani

II. Ramszesz

isten-király halotti templomokat épít
 (ma téteménye terjeng: új küzdőterek)
 alattvalói nyelve mind kivágva,
 vértől gőzölgő tetemek fölött
 meggörnyedt árnyaik nyavódnak,
 fanfárok koponyák hegyén,
 magasztaló örömtánc...

ily átszunyított századokat visz a Nílus,
 ezüst rhütonból isznak lányai,
 arany szkarabeuszt viselnek,
 rabszolgák metszik szőleit,
 a többi döglük éhen

és elvhú ordibátorok dörzsölgetik
 imára – dongó döglegyekként –
 a mellső lábukat

Mező Ferenc

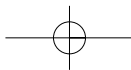
Két kép

Nagyon más képeim is vannak,
de itt a legkitárulkozóbb a pózod,
mélységesen romlott pornográfia,
ha valaki magát megmutatja,
ahogy ébredszik, s duzzadt
szemhéja alól az álom méze kicsordul,
és szinte öntudatlanul szelfizi le
saját visszaszundítását, míg a gyerekarc
alól csak lassan csúszik elő a felnőtt nőé –
leleplez az áttűnés, hogy meglepett:
anya egy nő is, de ki vagyok én Neked,
ahogy a cicádhoz hajolsz, ő is bújik hozzád
az ősi bizalommal, ahogy csak az állat –
kizárt kutyát, féltékeny csaholás
helyett elbűvöl az ikerragyogás,
s felemelt fejvel, kitágult tüdővel,
csapzott bundával rohannék,
de csak két kép.

73

E1

Nem múlt egy
hét se el,
zöld chatlámpa
fénye dadogja:
mindig máshol,
vagyok azóta;
látszol rajtam:
jól kinézek,
dicsérnek,
nem gyötör úgy
sérv és isiász,
de a fésről hiába
látszik, hogy
mit csinálsz,
az csak betű,

nincsen szaga,
elillant ujjaimról
a pinád illata,
s a vége is, mint
válásnál, az „el-”
ha lesz legközelebb,
kedves, felélvezel?!

Az ateizmus dicsérete

Ha papgyerekként
a templomkertben ajánlod fel, hogy
a füttyidet megmutatod Budai Évikének,
ha ő is cserébe a nunusát, és ha az
Évike, miután alaposan tanulmányozta
a papgyerek kifestését, röhögve elszalad,
azért van némi elszámolnivalód
ilyen és hasonló élmények után a
Feljebbvalóval, az Isten is tudja,
hogy nincsen, ezért egyetlenegyszer,
mert vénen már boldogan tagadod,
megajándékozott a nem várt szerelemmel.

Vörös István

Előérzet

A ládában túlregett, sárga bélű barack.
Az ég is zölden tükröződik a patakban,
s az éjszaka se lesz ennél sokkal sötétebb.

A felhőkre arany szegélyt hímez a nap.
Hatalmas párnák egy volánnál elalvó szeme előtt.

Az öreg borbély ollót keres rendetlen
asztalán, egy álmából felzavart

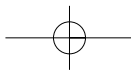
bogár odébb fut. Minden olyan
egyértelmű, akár a levágott haj.

Egy sárga tizedmásodperc talán
az öntudat, az ész áthortyogott
délutáni félóra. A testek gazdátlanul
járják a virágos főutcat.

A fürdő zsúfolásig, három nyelv
mosódik egybe a medence vizével.
Senki se tudja megmondani,
mi oka is van panaszra, de a panasztól
túlcsordul a város, és mint az éhezők
menete, megindul az országút mellett
a főváros felé.

Vigyétek a hegyeimet!

Sajnálom, nem a magyar Erdély
érdekel, hanem a román, a cigány,
és persze a magyarnál is elveszettebb
német. Földútjaival, csipkés faházaival.
Pléhzenéjével és pléhtetős, félkész
palotáival. Vigyétek a hegyeimet,
legyen a tiétek, magyarok! Vigyétek
a rohadó gyárat, a vad kóbor
kutyákat, és a faluba beszélődött
medvéket. Minden városnak és
a legkisebb lyuknak is van német
neve, Guttenbrunn, Temeschwar.
Ja, azt még elfelejtettem megköszönni,
hogy nem hagytátok a nagyszüleimet
németül beszélni a szüleimmal,
így aztán elvettétek tőlem a
nagyanyanyelvem, magyarrá
zsarnokoskodtatok még születésem
előtt, átkerültem hát a hatalmaskodók
közé, a kis nyápic német kölyök
köszönete nekem is szól. Kaptam
vigaszdíjul ezt-azt, a nem is értem
hogyan pont a ti birtokotokba került
magyar nyelvet, menetelünk ezzel
a kincessel páran, a horvát Zrínyi,

a szlovák Petőfi, a zsidó Radnóti,
 a német Liszt és Széchenyi és persze
 a román Hunyadi János. Vissza-
 köszönnek, van, aki csak bólint,
 mutatják, hogy álljak be a sorba.
 A nyugati határ felé tartunk.
 Menekülés ez? Vagy vannak körülöttünk
 fegyveresek, akik nem a mi, hanem
 a saját biztonságukról gondoskodnak?
 Vigyétek a hegyeimet, én hozom
 magammal az alföldeteket,
 meg egy nagy tavat a dombok közé téve,
 mint kettévágott kiflibe a sonkaszelet
 és a saláta. Jól fog esni az úton egy szendvics.

A polgárháború előérzete

Nyár eleje óta félek.
 A gonoszság pora
 kavarog elő a föld alól,
 a nap, az édes nap köhög,
 fuldoklik, az igazi felhőket
 letagadják, gúzsba kötve
 ülnek egy barlangban.
 Az értelmetlenség
 lovagol végig cselekedeteinken,
 mint egy csatatéren,
 és a halottakat szemlézi.
 A halottak még
 élnek, nem tudják,
 mi van velük. Jönnek.
 Hozzánk egyre közelebb
 omlik be az idő teteje.
 Cserép, szétrohadt gerendázat,
 galambfészkek, padlásszag,
 hozzá kötözött ég,
 csak mind, mind zuhan.
 Aztán beroppan a felső emelet,
 hiába tartják kőoszlopok,
 dől a szomszéd ház, beesik
 az ablakon egy szemüveg, már
 sose tudom meg, kié volt.

